-DEMOKRASİDEN FAŞİZME-

Bir önceki bölümde özetlenen kapitalizmin ekonomik/siyasi ve politik güncel görüntüsünün üzerine oturduğu “zemine”, yani kapitalizmin dününe ilişkin örüntülerin irdelenmesine yeniden dönülmelidir. Üzerinde ısrarla durduğumuz “ Ulusal kökenli tekelci kapitalizmin küresel kapitalizm tarafından yutulduğuna” ilişkin tezimiz yoğun itirazlara uğramakta, ileri sürülen savların içeriğinde olmayan sonuçlara varılmaktadır. Farklı gerekçeler ve farklı söyleyiş biçimleriyle ileri sürülmesine karşın, tümünü ortak ifadesi ulusal kökenli tekelci kapitalizmin üzerinde, onu yutan ve yer kürenin tamamında egemenlik üreten “küresel kapitalizm” kavramına olan itirazlardır. Yani, bir başka deyişle itirazcılar itirazlarına Lenin’i dayanak göstererek anti Leninist doğmalarını Lenin’e mal etmekte ve küresel kapitalizmi Lenin’in neden görmediğini, bu teorinin emperyalizmi tekleştirdiğini ve emperyalistler arasındaki çelişkiyi inkara vardığımızı ileri sürmektedirler. Biz onlara sadece şunu söylemekle yetineceğiz ve kapitalizmin farklı gelişim evrelerindeki örüntülerini irdelemeye ve devrimci mücadelenin bugününe ilişkin “ne yapmalı” sorusuna cevaplar aramaya çalışacağız. Bir tartışılmaz mutlak doğrular ileri sürdüğümüz iddiasında değiliz, ancak söylediklerimizin doğru anlaşılmasını isteme hakkına da sahibiz. Lenin’in neden küresel kapitalizmden söz etmediğine ilişkin bu arkadaşların eleştirilerine en kestirme yanıt yine Lenin’in kendisi olsa gerekir: Peki ama Marks neden emperyalizmi görmedi de Lenin yaşadığı dönemi “emperyalizm” olarak analiz etti ve devrimci hareketin hedef ve stratejisini emperyalizm tahliline dayandırdı. O halde bu arkadaşlara göre Lenin Marksist değildir, çünkü Kapitalizmin bir aşamasında emperyalizm ortaya çıkacaksa bunu Marksın görmesi gerekmez miydi?. Dahası Marks ve Engels sosyalist devrimin kapitalizmin en gelişmiş olduğu Avrupa’da-özellikle İngiltere’de- gerçekleşeceğini ileri sürmelerine karşın, Lenin kapitalizmin mevcut durum itibariyle tekelleştiğini ve en yüksek aşamasına ulaştığını, proletarya devriminin kapitalizmin en gelişmiş Avrupa’da değil ama, tersine kapitalizmin en az gelişme gösterdiği ülkelerde gerçekleşeceğini “ zincirin en zayıf noktasından kırılacağını” ileri sürmüş, “ feodal askeri bir imparatorluk” olarak tanımladığı Rusya’da ilk işçi sınıfı devrimini gerçekleştirmiştir. Elinize yeterince koz verdiğimizi düşünüyoruz… Durun , elinizi biraz daha güçlendirelim: Paris Komünü deneyimine kadar Marks ve Engels işçi sınıfı iktidarının “ sömürücü eski sınıflar üzerinde bir diktatörlük” olması gerektiğine ilişkin tek bir söz etmezler. Ne

zaman ki Burjuvazi Komün deneyimini kanla bastırır, bu pratikten çıkarak “Gotha ve Erfurt programının eleştirisinde” “ örgütlü bir sınıf olarak işçi sınıfı iktidarından” söz eder ve Lenin komün deneyimi sonuçlarını “Proletarya Diktatörlüğü” “Devlet ve ihtilal” adlı yapıtlarında netleştirerek, devrimci işçi sınıfının burjuva devlet mekanizmasına karşı yol gösterici fonksiyonunu yerine getirir. Sahi, Marks ve Engels neden açıkça proletarya diktatörlüğünden söz etmemiş ki!…Hadi şimdi gönül rahatlığı içinde Marksın söylemediklerini söyleyen Lenin’i “Anti Marksist” ilan edebilirsiniz. Oysa Marksın içinde yaşadığı dönem kapitalizmin serbest rekabet dönemidir ve serbest rekabetçi kapitalizmin ilişki ve çelişkilerini ve bu ilişki çelişkiler bağlamında işçi sınıfının strateji ve taktiklerinin ne olması gerektiğini irdelemiştir. Devrimciler aziz değildir ve kehanetde de bulunmazlar, ancak içinde yaşadıkları dönemin ilişki ve çelişkilerini analiz ederler ve bu analizden devrimci sınıfın görevlerine ilişkin öngörülerde ve önerilerde bulunurlar, bu öngörü ve öneriler doğrultusunda sınıf mücadelesini örgütleme ve yönlendirme görevlerini yerine getirirler.

Kişilerin yaşamında dogmaların yeri yoktur, aslolan değişim ve gelişimdir. Aynı şekilde toplumsal yaşamda da dogmaların yeri yoktur. Kapitalizm de canlı bir organizma gibi doğar, gelişir, değişir, büyür ve ölür. Organizmanın bir önceki dönemine ilişkin bir ya da birden fazla özellik bir sonraki evrede ortadan kaybolur, onun yerini başka özellik, bir başka örüntü alır. Oysa organizma aynı organizmadır. Çocukken tanıdığınız birisi on yıl sonra aynı kişidir ancak aynı çocuk değildir, büyümüştür. Bu kişi Orta yaşlarda da on yaşındaki çocuk değildir. Fizyolojik değişiklik geçirmiştir, ruhsal/kültürel farklılaşma yaşamıştır. Aynı şekilde ileri yaşlarında bu kişi ne çocukken tanıdığınız kişidir ne de olgunluk yaşlarında tanıdığınız kişidir. Yaşamının son anlarıdır, fizyolojik olarak enerjisi tükenmiştir, ruhsal/bedensel fonksiyonları zayıflamıştır. Bu kişi doğumundan ölümüne kadar adı X olan kişidir, X kişisi doğar, büyür, gelişir ve ölür. Kapitalizm de canlı bir organizma gibi doğar, gelişir, büyür ve ölür. Kapitalizm elemanter özelliği açısından aynı kapitalizmdir, tartıştığımız elemanter yapısının ortadan kalktığı da değildir, gelişiminin çeşitli evrelerinde uğradığı değişikliklerdir. Değişen, kapitalizmin temel özelliği, sömürü, özel mülkiyet üzerine oturması v.b de değildir. Değişen farklı dönemlerde farklı işleyiş biçimlerine sahip olduğudur. Bu farklılıklar sınıf mücadelesinin yönünü, hedefini, örgütlenme biçimini, araçların, strateji ve taktiklerini belirler. Bu değişiklikler bilmek, analiz etmek mücadelenin hedefine konulan kapitalizmle mücadelenin sanatıdır, devrimci mücadelenin başarısının anahtarıdır. Kapitalizmin zayıf ve güçlü yanlarının bilinmesi, zafiyet ve irade gücünün tespiti, kısaca kapitalizmin gücünün ve güçsüzlüğünün bilinmesi sınıf mücadelesinin pusulasıdır. Devrimci sınıf mücadelesi kapitalizmi hedefleyen bir iktidar mücadelesi ise, bu değişiklikleri bilmek ve sınıf mücadelesini bu değişikliklerin mevcut durumuna göre mevzilendirmek işçi sınıfı devrimcileri açısından son derece elzemdir ve mücadelenin başarısı buna bağlıdır. Şayet amaç günü kurtarmak, sistemin farklı aktörleri arasından “iyiyi ve kötüyü” seçmek, sistemin alternatifleri arasında mekik dokumak ise “kötü kişi” hedef tahtasına konulur, hatta ondan kurtulmak için cansiperane gayret gösterilir, başarı bile sağlanır. Ancak sistemin daima o kötü kişi yerine elinin altında hazır tuttuğu alternatiflerinden birini geçireceği hesap dışı tutulur. Kapitalizm açısından giden ağam olur gelen de paşam… Peki ama biz bunca meşakkate niçin katlanmış olduk ki… Kitlelerin enerjisi bunun için mi, Kapitalizmin seçeneklerinden birinin yerine diğerinin geçirilmesi için mi tüketilmiş olacaktır? Devrimcilerin gerçekten canlarını dişlerine takarak verdikleri mücadeleyi nereye koyacağız… Burjuvazinin değirmenine su taşımak için illa kötü niyetli olmanız gerekmez, onun işine gelen ve sizin bönlüğünüzün meyvesi her davranış ve düşünceniz onun değirmenine su taşıyacaktır. İskambil destesindeki bütün kağıtlar bu oyunun birer aracıdır, biz bu kağıtlardan “ daha iyisini seçmek” istemiyoruz, bu kağıtların tümünü çöpe

atmak istiyoruz. Size göre iskambil destesi içinde “ iyi kâğıtlar da var”, öyle mi? Bunun adına gönül rahatlığı ile “ iyi niyet” demeye dilimiz varmıyor. Bize yöneltilen eleştirilerin laf kalabalığından arınmış, araştırmaya, öğrenmeye, anlamaya yönelik olduğu noktasında hoş görüyle ve arkadaşça eleştiriler olarak değerlendireceğiz. Araştıran, soran kafa yoran herkesin katkısına da eleştirisine de açığız. Ancak eleştiri adı altında bönlüğün sergilenmesini de ciddiye almamız beklenmemelidir.